

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberverwaltungsgericht Berlin-Brandenburg (Niemcy) w dniu 29 listopada 2016 r. – Sebastian W. Kreuziger/Land Berlin

(Sprawa C-619/16)

(2017/C 038/19)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Oberverwaltungsgericht Berlin-Brandenburg

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Sebastian W. Kreuziger

Druga strona postępowania: Land Berlin

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 7 ust. 2 dyrektywy 2003/88/WE⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie obowiązywaniu ustawodawstwa lub praktyki krajowej, zgodnie z którymi prawo do ekwiwalentu pieniężnego w razie ustania stosunku pracy nie przysługuje, jeżeli pracownik nie złożył wniosku o przyznanie mu corocznego płatnego urlopu, mimo że miał taką możliwość?
- 2) Czy art. 7 ust. 2 dyrektywy 2003/88/WE należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie obowiązywaniu ustawodawstwa lub praktyki krajowej, zgodnie z którymi prawo do ekwiwalentu pieniężnego w razie ustania stosunku pracy zakłada, że pracownik nie był w stanie z przyczyn niezależnych od swojej woli skorzystać z prawa do corocznego płatnego urlopu przed ustaniem stosunku pracy?

⁽¹⁾ Dyrektywa 2003/88/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 4 listopada 2003 r. dotycząca niektórych aspektów organizacji czasu pracy niektórych aspektów organizacji czasu pracy (Dz.U. 2003, L 299, s. 9).

Skarga wniesiona w dniu 29 listopada 2016 r. – Komisja Europejska/Republika Federalna Niemiec

(Sprawa C-620/16)

(2017/C 038/20)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: W. Mölls, L. Havas, J. Hottiaux, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Federalna Niemiec

Żądania strony skarżącej

- Republika Federalna Niemiec naruszyła decyzję Rady 2014/699/UE⁽¹⁾ i art. 4 ust. 3 TUE w ten sposób, że na 25. sesji Komisji Rewizyjnej OTIF zagłosowała wbrew stanowisku określone w tej decyzji i wyraziła publiczny sprzeciw zarówno względem tego stanowiska, jak i względem przewidzianego tam wykonania prawa głosu przez Unię Europejską.
- obciążenie Republiki Federalnej Niemiec kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie swojej skargi skarżąca podnosi, co następuje:

Międzynarodowa Organizacja Międzynarodowych Przewozów Kolejami (OTIF), do której należą obok 26 państw członkowskich także Unia Europejska sprawuje administrację Konwencją o międzynarodowym przewozie kolejami (COTIF).

Na 25. sesji Komisji Rewizyjnej OTIF odbyło się głosowanie nad pewnymi zmianami konwencji i załączników do niej. W odniesieniu do kilku tych punktów Rada określiła w decyzji 2014/699/EU stanowisko Unii.

Na sesji Niemcy w dwóch punktach głosowali przeciwko stanowisku wyrażonemu w tej decyzji, wyraziły publicznie sprzeciw względem tego stanowiska i w jednym przypadku nawet wbrew przewidzianemu w decyzji wykonaniu prawa głosu przez Unię.

To zachowanie jest niezgodne z ww. decyzją 2014/699/EU jak również z art. 4 ust. 3 TUE.

(¹) Decyzja Rady 2014/699/UE z dnia 24 czerwca 2014 r. określająca stanowisko, jakie ma być przyjęte w imieniu Unii Europejskiej na 25. sesji Komisji Rewizyjnej OTIF w odniesieniu do pewnych zmian w Konwencji o międzynarodowym przewozie kolejami (COTIF) oraz w załącznikach do tej konwencji, Dz.U. L 293, s. 26

**Odwołanie od wyroku Sądu (ósma izba) wydanego w dniu 15 września 2016 r. w sprawie T-220/13,
Scuola Elementare Maria Montessori/Komisja, wniesione w dniu 25 listopada 2016 r. przez Scuola
Elementare Maria Montessori Srl**

(Sprawa C-622/16 P)

(2017/C 038/21)

Język postępowania: włoski

Strony

Wnoszący odwołanie: Scuola Elementare Maria Montessori Srl (przedstawiciele: E. Gambaro, F. Mazzocchi, avvocati)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska, Republika Włoska

Żądania wnoszącego odwołanie

- Uchylenie wyroku oddalającego skargę wniesioną przez Scuola Elementare Maria Montessori i w konsekwencji stwierdzenie nieważności decyzji Komisji 2013/284/UE (¹) w zakresie, w jakim uznaje, że nie jest konieczne nakazanie odzyskania pomocy przyznanej w formie zwolnienia z ICI (podatku komunalnego od nieruchomości), a także w zakresie, w jakim uznaje, że środki dotyczące zwolnienia z IMU (podatku gminnego) nie wchodzą w zakres stosowania art. 107 ust. 1 TFUE;
- w każdym przypadku, uchylenie wyroku w zakresie dotyczącym motywów uzasadnienia skargi, które Trybunał uzna za zasadne i zasługujące na uwzględnienie;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania w obu instancjach.

Zarzuty i główne argumenty

- 1) W ramach zarzutu pierwszego, złożonego z czterech części, Scuola Elementare Maria Montessori podnosi naruszenie i niewłaściwe zastosowanie art. 108 TFUE, art. 14 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 659/1999 (²) i obowiązku lojalnej współpracy, o którym mowa w art. 4 ust. 3 TUE, a także błędną wykładnię pojęcia całkowitej niemożliwości, błędną kwalifikację prawną okoliczności faktycznych, przeinaczenie niektórych dowodów i sprzeczność w uzasadnieniu, ponieważ Sąd stwierdził, że Komisja nie popełniła błędu, nie nakazując Republice Włoskiej odzyskania kwot dotyczących zwolnień podatkowych, z których korzystały w ramach systemu ICI podmioty niekomercyjne o szczególnym przeznaczeniu, a które Komisja uznała za niezgodne z prawem i rynkiem wewnętrznym.